

Kalem Ejderha

Yavuz DEMİRKIRAN

Kalem Ejderha

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil tepelerin çok yukarısında, bulutların yumuşak pamuk şekere benzediği yerde, Doodle adında bir ejderha yaşırdı. Bir ev kadar uzundu; gök mavisi pulları ve sıcak kehribar rengi gözleri vardı. Boynunda, uçarken dalgalanan sade kırmızı bir atkı taşırdı. Uzun kuyruğu, tıpkı bir kalem gibi sivri bir uçla biterdi. Doodle kuyruğunu her savuruşunda havada parlayan çizgiler belirirdi.

Doodle çizmeyi çok severdi. Her sabah tepelerin üzerinde uçar ve gökyüzüne büyük resimler çizerdi. Yuvarlak güneşler, kıvrıkcık bulutlar ve parıldayan uzun nehirler çizerdi. Kuşlar izlemek için dururdu. Bazen uykulu bir ay, sırf onun eserini görmek için erkenden görünürdü. Doodle utangaç ve alçakgönüllüydü ama çizmek kalbini hafif ve mutlu hissettirirdi.

Tepelerin çok aŗaŗısında k    k, neŗeli bir k  y vardı. Evlerinin  atıları kırmızıydı ve bah eleri sarı    eklerle dolup taŗardı.  ocuklar tozlu meydanda oynardı ama hi bir yerde d zg n bir oyun parkı yoktu. Kırmızı tulumlu,  evik k    k bir  ocuk olan Pip sık sık salıncaklar ve kaydıraklar hayal ederdi. "Bir g n," derdi, "ger ek bir oyun parkımız olacak."

Rüzgârlı bir sabah Doodle her zamankinden daha alçaktan uçtu. Kuyruğu köyün üzerinde parlayan bir girdap izi bıraktı. Pip başını kaldırıp nefesini tuttu. "Bir ejderha! Ve gökyüzüne resim çiziyor!" İnsanlar görmek için evlerinden fırladı. Belediye Başkanı Luna da küçük not defteriyle geldi. Uzun yeşil paltosunu ve yuvarlak gözlüklerini takmıştı. "Vay canına," dedi, "böyle bir şeyi hiç görmemiştim."

Pip iki kolunu da salladı. "Merhaba ejderha! Çizimlerin harika!" Doodle utandı ama usulca meydanın yanına indi. Büyük kehribar gözleri sevgiyle kırpıştı. "Teşekkür ederim," diye gürledi. "Ben Doodle. Sadece çizerim. Pek işe yaramaz." "İşe yaramaz mı?" dedi Pip. "Bu gördüğüm en harika şey!"

Belediye Başkanı Luna sıcak bir gülümsemeye öne çıktı. "Doodle, bir sorunumuz var," dedi. "İlk oyun parkımızı yapmak istiyoruz ama kimse nasıl planlayacağını bilmiyor. Tahtamız ve aletlerimiz var ama kafamızda bir resim yok." Karalamalar ve üstü çizilmiş satırlarla dolu not defterini açtı. "Oyun parkımızın nasıl görünebileceğini görmemize yardım eder misin?"

Doodle'ın kuyruğu heyecanla kıpırdadı. "Deneyebilirim," dedi yumuşak bir sesle. Uzun kuyruğunu havaya kaldırdı. Sivri uç parlamaya başladı. Yumuşak bir savuruşla, iplere asılı iki oturağı olan uzun ve sağlam bir salıncak takımı çizdi. Parlayan çizgiler mavi gökyüzünde altın ateş böcekleri gibi ışıldadı.

Herkes ağız açık yukarı baktı. Doodle yeniden savurdu. Mutlu bir gökkuşağı gibi kıvrılarak inen uzun bir kaydırak belirdi. Sonra bir tahterevalli, bir tırmanma duvarı ve küçük banklardan oluşan bir çember çizdi. Bir kum havuzu ve gölge için bir sıra yapraklı ağaç ekledi. Bütün oyun parkı gökyüzünde süzülüyor, parlak ve net bir şekilde ışıldıyordu.

"Kaydırağa bakın!" diye bağırdı Pip, yerinde zıplayarak. "Salıncaklara da!" diye haykırdı diğer çocuklar. Oymalı ejderha başlı bastonuna yaslanan uzun boylu yaşlı marangoz Dede Tom, gür beyaz kaşlarını kaldırdı. "Bunun her parçasını yapabilirim," dedi. "Sadece önce görmem gerekiyordu."

Doodle çizmeye devam etti. Küçük bir çeşme ve kenarlara bir çiçek tarhı ekledi. Parlayan çizgiler havada kaldı; parlak ve kolayca görülebiliyordu. "Tam ihtiyacımız olan şey bu," dedi Belediye Başkanı Luna, not defterine hızla yazarak. "Buraya bir salıncak, oraya bir kaydırak, ortaya banklar. Doodle, bize gerçek bir plan verdin!"

Köylüler işe koyuldu. Dede Tom testereyle kesip çekiçe çakarak gökyüzündeki çizimi gerçek ahşap salıncaklara ve kaydıraklara dönüştürdü. Çocuklar küçük tahtalar taşıyıp onları parlak renklere boyadı. Belediye Başkanı Luna not defterini kontrol edip her parçanın nereye gideceğini gösterdi. Doodle güçlü pençeleriyle ağır kirişleri kaldırıp tam yerine yerleştirdi.

Pip bütün gün Doodle'ın yanında çalıştı. "Çiziminin işe yaramadığını düşünüyordun," dedi, "ama o en işe yarar şeydi!" Doodle'ın kehribar gözleri ısındı. "Kuyruğumun birine yardım edebileceğini hiç bilmiyordum," dedi. "Farklı yetenekler tuhaf şeylerdir," dedi Dede Tom. "Bazen en çok sevdiğin şey, tam da başkalarının ihtiyacı olan şeydir."

Güneş batarken oyun parkı tamamlandı. Salıncaklar esintide sallanıyordu. Kaydırak parlıyordu. Banklar yeni ağaçların altında dostça bir çember oluşturmıştu. Bütün köy kutlamak için toplandı. Çocuklar gülerek salıncaklara koştu. Belediye Başkanı Luna bir bankın üstüne çıkıp ellerini kaldırdı. "Bugün dostumuz Doodle'a teşekkür ediyoruz!" diye seslendi.

Herkes ejderhayı alkışladı. "Yaşasın Doodle!" diye bağırdı çocuklar. Pip küçük ahşap düdüğünü çaldı ve Dede Tom buruşuk ellerini çıırttı. Doodle'ın kırmızı atkısı dalgalanırken yumuşak, alçakgönüllü gülümsemesini gösterdi. "Teşekkür ederim," dedi. "Oyun parkınız çok güzel. Ama resimleri sadece ben çizdim. Onları siz yaptınız."

Belediye Başkanı Luna başını salladı. "Hayır, Doodle. Özel yeteneğini paylaştın ve her şeyi değiştirdin." Ona oyun parkının kapısı için küçük ahşap bir tabela verdi. Üzerine parlak harflerle, kuyruğu kalem olan bir ejderha resmi çizilmişti. "Böylece herkes hayal kurmamıza kimin yardım ettiğini hatırlar," dedi. Doodle'ın kehribar gözleri mutlu gözyaşlarıyla parıldadı.

Doodle yeşil tepelerin üzerinden evine uçtu; kuyruğu parlayan yıldızlardan bir iz bıraktı. Gitmeden önce akşam gökyüzüne son bir resim çizdi: bütün köy, salıncakta sallanıp kaydıraktan kayarak hep birlikte gülüyordu. Ve çocuklar oyun parklarında oynadıklarında gökyüzüne bakıp gülümserler, farklı yeteneği en güzel armağan olan o nazik ejderhayı hatırlarlar.